

Левина стежка

Наталія Дзюбенко-Мейс

Ну ось і зустрілися... Не впізнаєш мене, друже?
Здається, сьогодні ніхто поміж нас не стоїть...
Не відвертайся, я ж бо тобі не байдужа,
Добрий господарю темних людських підворіть.

У місті вечірнім граємося з голубами,
Над нами нависла прадавня мурована флеш,
У пізню годину, коли зачиняються брами,
Шляхом таємним мене ти додому ведеш.

Давай поговоримо. Ти пам'ятаєш ту осінь?
Маленький будинок із запахом кави й дощів.
Я плакала гірко. Хтось гладив мене по волоссю,
І сумно дивився. І щось запитати хотів.

Двірничка з мітлою бурчала у соннім під'їзді,
І капали з ринви мініатюрні сонця...
О! Ти пам'ятаєш – на пальці, долоні, на кисті,
На світлу зажуру безмежно тонкого лиця.

Ти, мокрий і грізний, спирався на лапи передні.
В камінних очищах – вологе світіння. Ти знав:
В отому коханні було щось від злої легенди,
Як камінь в колодязь, чи в серце... У серце упав.

Ти знав: так не можна. Але було все запізно...
"Умреш! — стукав лапою. — Ти не покинеш мій Львів!"
Ніжність прощання, наче солодку трутизну
Ти випив до краплі... тоді замість мене...
І — скам'янів...

Наталія Дзюбенко-Мейс